

Nr 21/1970.

Å l a n d s l a n d s k a p s s t y -
r e l s e s framställning till Ålands
landsting med förslag till landskapslag
om polisverksamheten.

Medelst ett den 12 december 1969 fattat beslut antog landstinget landskapslagen om polisverksamheten. Ärendet upptogs till behandling i landstinget genom landskapsstyrelsens framställning nr 40/1969 och beslutet grundade sig på lagutskottets betänkande nr 9/1969-70 och stora utskottets betänkande nr 14/1969-70.

I skrivelse av den 10 april 1970 meddelade emellertid Republikens President, att han vid föredragning i statsrådet samma dag funnit, att landstinget vid antagandet av denna landskapslag överskridit sin lagstiftningsbehörighet och att han på grund därav förordnat att landskapslagen skulle förfalla. Skrivelsen var av följande lydelse:

"Till Ålands landskapsstyrelse.

Ålands landsting har den 12 december 1969 fattat beslut om antagande av landskapslag om polisverksamheten.

Vid föredragning i statsrådet i dag har Jag, efter att hava infordrat Högsta domstolens utlåtande i ärendet, över vilket även Ålandsdelegationen avgivit sitt yttrande, funnit att med stöd av 13 § 1 mom. 12 punkten självstyrelselagen för Åland ankommer på landstinget lagstiftningen angående upprätthållande av allmän ordning och säkerhet samt brottslighetens förebyggande och stävjande, med undantag av ordningsmaktens verksamhet till tryggande av statens säkerhet ävensom polisuppgifterna på de områden, för vilka rikets lagstiftning skall gälla även på Åland. Enligt 19 § 1 mom. 4 punkten självstyrelselagen underliggier förvaltningen i fråga om statens säkerhet riket och jämlikt 10 punkten av samma moment är detsamma fallet beträffande ärenden, som hänförts till rikets lagstiftningsbehörighet. Närmare stadganden rörande uppdelningen av de polisiära uppgifterna mellan riket och landskapet ingår i den med stöd av 20 § självstyrelselagen givna förordningen den 15 juni 1961 om polisväsendet i landskapet Åland. Genom att landskapslagen begränsats till att gälla den del av polisverksamheten, som ankommer på landskapet, medan i fråga om polisens organisation och dess uppgifter inom statens polisförvaltning i landskapet hänvisas till vad därom särskilt stadgas, har landstinget beaktat förenämnda kompetensfördelning. I landskapslagen ingående bestämmelser om bötesstraff, vite och annat äventyr inrymmes jämlikt 13 § 1 mom. 11 punkten självstyrelselagen i landstingets behörighet.

Emedan de i 27 § av landskapslagen nämnda ersättningarna för olycksfall i räddningstjänst skulle utgå ur landskapets ordinarie medel torde

handläggningen av sådana ersättningsärenden ankomma på landskapsstyrelsen. Enligt 26 § 3 mom. den i riket gällande polislagen den 18 februari 1966 handlägges motsvarande ärenden i första instans av statens olycksfallsbyrå, numera olycksfallsverket, och när de i riket gällande stadgandena om rättegångsväsendet är gällande även i landskapet skall beträffande ändringssökande i landskapsstyrelsens beslut uti ifrågavarande fall gälla vad om ändringssökande i olycksfallsverkets avgöranden är stadgat.

Landskapslagen innehåller även stadganden rörande rättegångs- och utsökningsväsendet, i vilka ärenden lagstiftningen är förbehållen riket, ävensom privaträttsliga och straffrättsliga stadganden av rikslagstiftningsnatur, men när dessa stadganden med nedan nämnt undantag är i sak överensstämmande med motsvarande stadganden i polislagen har de jämlikt 14 § 4 mom. självstyrelselagen kunnat upptas i landskapslagen.

Enligt 6 § 2 mom. landskapslagen må polisman avstå från att avgiva rapport om brott då brottet är obetydligt och, i fall enskild rätt genom gärningen blivit kränkt, målsäganden icke har anspråk med anledning av brottet, medan förman som erhållit rapport om brott, jämlikt samma stadgande må avstå från vidtagande av åtgärder för den skyldiges befordrande till åtal, såframt det framgår att gärningen med beaktande av omständigheterna berott på ursäktlig ouppmärksamhet, tanklöshet eller okunnighet och att allmänt intresse icke fordrar polisens åtgärder i saken. I 14 § 2 mom. den i riket gällande polislagen skall samtliga ovannämnda förutsättningar vara för handen såväl för att polisman skall kunna avstå från att avgiva rapport om brott som för att förman skall kunna avstå från att vidtaga åtgärder för den skyldiges befordrande till åtal. Dessa stadganden gäller förundersökning av brott och ansluter sig till frågan om åtalseftergift och är därför, som hänförliga till lagstiftningen om rättegångsväsendet, av rikslagstiftningsnatur. Emedan landskapslagen i sak avviker från motsvarande rikslag, har landstinget i detta avseende överskridit sin behörighet.

På grund av det ovan anförda har Jag med stöd av 14 § 2 mom. självstyrelselagen beslutat förordna, att förevarande landskapslag skall förfalla; vilket Landskapsstyrelsen härmed till kännedom meddelas.

Helsingfors, i Statsrådet den 10 april 1970.

R e p u b l i k e n s   P r e s i d e n t

Urho Kekkonen

T.f. justitieminister   S. Suorttanen."

Jämlikt 26 § 3 mom. den i riket gällande polislagen den 18 februari 1966 (FFS 84/66) behandlar olycksfallsverket ärenden angående ersättning för olycksfall i räddningstjänst. Landskapslagens motsvarande bestämmelse i 27 § förutsätter dock att dylika ersättningsärenden handlägges av landskapsstyrelsen. Ehuru i landskapslagen icke upptagits ett särskilt stadgande om besvärsförfarandet i dylika ersättningsärenden skulle dock rikets bestämmelser om ändringssökande i olycksfallsverkets avgöranden även komma att gälla i dessa fall. Ett utelämnande av dessa bestämmelser om ändringssökande har visserligen icke medfört att lagen förfallit, men det oaktat torde det för vinnande av enhetlighet och överskådlighet vara motiverat att i landskapslagens 27 § upptages en hänvisning till rikets bestämmelser i detta avseende.

Enligt 1 § 3 mom. lagen den 29 december 1967 om olycksfallsersättning i vissa fall åt den som lämnat bistånd vid fullgörandet av tjänsteåliggande (FFS 625/67) jämfört med bestämmelserna i 5 kap. lagen den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (FFS 608/48) skulle ifrågavarande av landskapsstyrelsen avgjorda ersättningsmål därför i andra instans komma att handläggas av försäkringsdomstolen.

Föreliggande lagförslag har i övrigt uppgjorts i överensstämmelse med landstingsbeslutet, förutom att 6 § 2 mom. har erhållit samma lydelse som 14 § 2 mom. i den i riket gällande polislagen. Genom denna ändring skulle polisman och den förman, till vilken rapport om brott inkommit, ha rätt att avstå från vidtagande av åtgärder med anledning av brottet endast i de fall, att gärningen är obetydlig och att eventuell målsägande icke har anspråk med anledning därav samt att gärningen med beaktande av omständigheterna berott på ursäktlig ouppmärksamhet, tanklöshet eller okunnighet och att allmänt intresse icke fordrar polisens åtgärder i saken.

Genom denna ändring har landstingsbeslutet enligt landskapsstyrelsens uppfattning givits en sådan utformning att det med beaktande av förenämnda presidentens skrivelse bör kunna anses falla inom ramen för landstingets lagstiftningsbehörighet.

Med hänvisning till det ovan anförda får landskapsstyrelsen vörd- samt förelägga landstinget till antagande:

L a n d s k a p s l a g
om polisverksamheten.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 kap.

Allmänna stadganden:

1 §.

På landskapets polis ankommer att upprätthålla allmän ordning och säkerhet samt att lämna allmänheten skydd, upplysning och annan hjälp.

2 §.

Angående polisens organisation och dess uppgifter inom statens polisförvaltning i landskapet stadgas särskilt.

2 kap.

Polisens befogenheter.

3 §.

För upprätthållande eller återställande av allmän ordning och säkerhet äger landskapsstyrelsen befogenhet att utfärda polisföreskrifter samt, om straff icke är stadgat i lag eller förordning, för överträdelse av dem utsätta straffhot i form av dagsböter, vilka ådömes av allmän underrätt. Sådant beslut skall tillkännagivas genom offentlig kungörelse, som även bör införas i en på orten spridd tidning och meddelas vederbörande underrätt och lokal åklagarmyndighet till kännedom.

4 §.

Polisen skall genom råd, uppmaningar och befallningar sträva till att upprätthålla allmän ordning och säkerhet.

Polisen bör i all sin verksamhet iakttaga saklighet och opartiskhet samt sträva till att främja försonlighet mellan enskilda parter.

Polisen må icke ingripa i medborgarnas rättigheter i större utsträckning än vad för uppnående av i 1 mom. avsett syfte eller för fullgörande av tjänsteuppdrag är av nöden.

5 §.

Envar åligger att iakttaga de föreskrifter, påbud och förbud, som polisen inom gränserna för sin befogenhet i enskilda fall meddelar.

Envar är skyldig att lämna uppgifter om sin identitet, då polisman i tjänsteuppdrag förhör sig därom. Polisman äger härvid rätt att för förhör gripa person, som är okänd och vägrar att lämna sagda upplysningar eller som lämnar sådan uppgift om sin identitet, som kan antagas vara falsk.

3 kap.

Polismans allmänna åligganden.

6 §.

Erhåller polisman kännedom om brott, skall han avgiva rapport där-

om till sin förman för vidtagande av sådana åtgärder, vartill saken möjligen ger anledning.

Är brott obetydligt och har, då enskild rätt genom gärningen blivit kränkt, målsäganden icke anspråk med anledning därav, kan polisman avstå ifrån att avgiva rapport om brottet och förman, i fall han erhållit rapport om brottet avstå ifrån att vidtaga åtgärder för den skyldiges befordrande till åtal, såframt det framgår, att gärningen med beaktande av omständigheterna berott på ursäktlig ouppmärksamhet, tanklöshet eller okunnighet och att allmänt intresse icke fordrar polisens åtgärder i saken.

7 §.

Polisman skall hålla sin förman underkunnig om allt som är av betydelse för handhavandet av polisväsendet.

Polisman må icke för obehörig yppa något som han i tjänsten erfarit och som enligt lag eller på grund av sakens natur skall hållas hemligt.

Uppgifter rörande undersökning av brott må lämnas till offentligheten av chefen för polisdistriktet, den polisman som leder undersökningarna eller annan polisman, som ombetrotts att lämna uppgifter. Härvid skall nödig försiktighet iakttagas så att icke utredningen av brottet försvåras och ingen oskäligt blir lidande.

8 §.

Har polisen erhållit kännedom om brott eller föreligger grundat skäl befara, att brott har blivit begånget, skall polisen ofördröjligen vidtaga åtgärder för att utreda brottet samt befordra den skyldige till åtal med beaktande av vad i 6 § är stadgat. Undersökning av målsägandebrott verkställles dock endast om målsäganden anmäler brottet till åtal.

9 §.

Polisman må ej uppträda såsom rättegångsbiträde eller ombud för åtalad, såframt icke chefen för polisdistriktet i något enskilt fall på synnerliga skäl givit sitt samtycke därtill. Gäller åtal brott, vars handläggning icke kräver den åtalades personliga närvaro vid domstol, må polisman dock uppträda såsom åtalads ombud för att medgiva åtalets riktighet. Av svarandens fullmakt bör framgå att han medgiver brottet eller förseelsen. För sådant ombudsmannaskap må polisman ej uppbära arvode eller annan ersättning än för faktiska kostnader.

Chef för polisdistrikt, som är landskapets tjänsteman, meddelas i 1 mom. avsett tillstånd av landskapsstyrelsen.

10 §.

Landskapsstyrelsen eller chefen för polisdistriktet må, då skäl därtill föreligger, förordna att polisman, som icke är tjänstledig eller åtnjuter semester, icke utan tillstånd får avlägsna sig från sitt polisdistrikt eller tjänstgöringsområde.

11 §.

Landskapsstyrelsen eller chefen för polisdistriktet äger rätt att, om det för upprätthållandet av allmän ordning och säkerhet är nödvändigt, tillfälligt förordna att polisman skall vara redo att ofördröjligen inställa sig i tjänst.

Av orsak som avses i 1 mom. må polisman under sin fritid eller semester kallas att inställa sig i tjänst.

12 §.

Chefen för polisdistrikt skall, såframt ej annorlunda särskilt förordnas, självständigt och på eget ansvar avgöra ärenden, som gäller den allmänna ordningen och säkerheten i polisdistriktet, och ansvarar för de åtgärder som hans underlydande och andra till distriktets förfogande förordnade polismän på hans order vidtager.

13 §.

Polisman är skyldig att åttlyda order, föreskrifter och anvisningar, som hans förmän inom gränserna för sina befogenheter ger.

14 §.

Polisman skall i tjänsten och i sitt privatliv uppföra sig så, att polisens anseende därav icke lider skada.

15 §.

Polisman må icke mottaga syssla eller uppdrag, varigenom han blir jävig att avgiva utlåtanden eller fatta avgöranden i angelägenheter som hör till hans tjänst.

Anser polisman att han blivit jävig i någon till tjänsten hörande sak, skall han ofördröjligen därom underrätta sin förman.

4 kap.

Polisens rätt till tvångsåtgärder.

16 §.

Är förhör av någon nödvändigt för fullgörande av uppgift, som hör till polisens verksamhetsområde, är vederbörande skyldig att på kallelse av polisen inställa sig till förhör inom det polisdistrikt, där han uppehåller sig, eller på polismyndighets i nämnda distrikt ämbetsrum, även om detta är beläget utanför polisdistriktet men på invidliggande polisdistrikts område. Hörsammar han icke utan uppgivande av godtagbart skäl kallelsen, må han på skriftligt förordnande av häktningsberättigad tjänsteman hämtas till förhör.

17 §.

Motorfordon och annat trafikmedel skall på tydligt tecken av uniformerad eller med synligt tjänstemärke försedd polisman genast stannas. Stannas fordonet icke, äger polisman rätt att med iakttagande av direktiv, som för sådant fall utfärdats, vidtaga sådana tvångsåtgärder, vilka är av nöden för att stanna fordonet. Härvid får likväl icke strängare åtgärder vidtagas än vad som kan anses försvarligt med beaktande av förhållandena samt tjänsteuppdragets art.

Den som tilldelats alla eller vissa polisman tillkommande befogenheter har för fullgörande av sitt polisuppdrag och inom dess gränser samma rätt som i 1 mom. sägs.

18 §.

För upprätthållande av allmän ordning och säkerhet eller då förhållandena det eljest kräver, äger polisen avspärra visst område och lämna endast vissa personer och fordon tillträde till området. Sådan åtgärd må endast gälla så länge det är nödvändigt för att förverkliga nämnda syfte eller för att behärska situationen.

19 §.

Uppstår sådan folksamling, att oordning uppkommer eller trafiken hindras, och skingras folksamlingen icke på befallning av polisman, har polisen rätt att, vid behov med tillhjälp av tvångsmedel, skingra folksamlingen. Den som i sådant fall icke åttlyder polisens uppmaning att avlägsna sig från platsen må gripas och befordras till förhör.

20 §.

Polisman äger rätt att från platsen avlägsna eller gripa och tillfälligt hålla i förvar den, som genom att föra oljud eller eljest genom sitt uppträdande direkt äventyrar allmän ordning eller säkerhet.

Polisman äger även rätt att gripa och tillfälligt hålla i förvar den, vars hotelser eller övriga uppträdande gör det sannolikt, att han kommer att göra sig skyldig till brott. Polis må även omhänderta person för att skydda denne för omedelbar fara för liv eller hälsa.

21 §.

Uppträder någon berusad på allmän plats, vid allmän sammankomst eller annan offentlig tillställning, har polisman rätt att, vid behov med tvångsmedel, avlägsna honom och, om nödigt är, hålla honom i förvar tills ruset förgått.

Gentemot den, som på ett störande sätt uppträder berusad i privatbostad eller i annan lägenhet i enskilt bruk, är polisman likaså berättigad att på begäran av lägenhetens innehavare, dennes husfolk eller annan tillstädesvarande företrädare för honom vidtaga i 1 mom.

nämnda åtgärder. Sådana åtgärder må polisman företaga även gentemot lägenhetens innehavare själv eller, också utan anhållan, gentemot annan som uppehåller sig i lägenheten, om denne är berusad och stör allmän eller enskild frid. Polisman har rätt att avlägsna, gripa och hålla i förvar sådan berusad, även om störningen redan upphört då polismannen kommer till platsen, såvida skäl är att befara att den upprepas.

Vad i 2 mom. är sagt om privatbostad och lägenhet i enskilt bruk gäller även annat ställe eller område, som innehas av enskild person, samt samfällt område, så ock ämbetsverk, sjukhus, skola och annan sådan inrättning med tillhörande områden.

Då berusad på allmän plats, vid allmän sammankomst eller annorstädes genom uppträdande, som är eller hotar att bliva våldsamt, eller vars uppträdande innefattar ett störande av allmän eller enskild frid eller fara för säkerheten, har även enskild person rätt att, om ej polishjälp kan erhållas, med tvångsmedel avlägsna berusad samt vid behov gripa honom. Gripandet skall dock utan dröjsmål anmälas hos polisen eller den gripne överlämnas till densamma. På polisen ankommer att besluta, huruvida den gripne skall frigivas eller hållas i förvar.

22 §.

Den som utan laga skäl mot annans vilja intränger i dennes bostad eller annan i 21 § 3 mom. nämnd lägenhet eller plats eller på annans tomt, byggnadsplats, upplagringsområde eller badstrand eller i annans trädgård eller på annat sådant enskilt område, som tagits i särskilt bruk, eller i dess närmaste omgivning eller som utan skäl underlåter att åtlyda uppmaning att avlägsna sig, må av polisman på begäran av sådant ställes eller områdes innehavare, dennes husfolk eller annan tillstädesvarande företrädare för honom därifrån avlägsnas. Har den som skall avlägsnas stört allmän eller enskild frid och är en upprepning av störningen att befara, må polisman gripa honom och hålla honom i förvar tills faran härför är över.

Gentemot innehavare av ovan avsett ställe eller område samt mot den som med hans tillåtelse bor eller vistas där, må polisman även utan anhållan företaga i 1 mom. föreskrivna åtgärder, om vederbörande genom våld eller under hot om våld stör enskild eller allmän frid eller äventyrar säkerheten.

Angående enskilds rätt till nödvärn i fall som nämnes i 1 och 2 mom. stadgas i 3 kap. 7 § strafflagen.

23 §.

Med stöd av 5 § eller 19 § denna lag för förhör gripen samt enligt 16 § till förhör hämtad skall frigivas efter avslutat förhör.

Den som gripits med stöd av 20 eller 22 § denna lag skall ofördröjligen föras till förhör. Han må hållas i förvar endast så länge risk föreligger för att han åter stör ordningen eller friden eller äventyrar säkerheten, dock högst ett dygn.

5 kap.

Räddningstjänst.

24 §.

Har någon försvunnit under sådana omständigheter, att han kan antagas befinna sig i livsfara, eller är människoliv, hälsa eller egendom utsatt för fara genom explosion, översvämning, skeppsbrott, trafikolycka eller annan sådan händelse, är varje för uppdraget kapabel person, som fyllt 16 år men icke 55 år och som vistas inom polisdistriktet, skyldig att på order av polischefen bistå polisen med att leta efter försvunnen person, rädda människoliv, hjälpa skadade, bärga egendom eller avvärja fara. Bistånd må dock icke krävas av den, som av giltigt skäl är förhindrad att lämna sådant. Ingen må heller vara skyldig att bistå, om detta medför fara för hans eller annans liv eller hälsa, eller lämna bistånd utöver vad som med beaktande av förhållandena kan anses skäligt.

För i 1 mom. nämnda ändamål samt vid draggning efter drunknad skall förbindelsemedel, livsmedel, transportmedel, arbetsredskap och andra nödiga anordningar samt bränsle och smörjmedel på polischefens order ställas till polisens förfogande.

25 §.

Den som beordrats att deltaga i räddningstjänst, varom stadgas i 24 §, längre tid än fyra timmar, äger rätt till skälig ersättning för förlorad arbetsförtjänst under överskjutande tid. Sådan ersättning skall utgå ur landskapets ordinarie medel.

För livsmedel samt bränsle och smörjmedel, som överlåtes med stöd av 24 §, erlägges full ersättning av landskapet. Detsamma gäller ersättning för upplåtande av förbindelsemedel, transportmedel och arbetsredskap samt andra anordningar, såframt icke staten eller landskapet är överlåtare. Dessutom tillkommer ägaren särskild ersättning för skada, som utan hans förskyllan tillskyndats nämnda materiel och anordningar.

Den som deltagit i hjälpverksamhet äger rätt till skadestånd av landskapet för därvid förstörda eller försvunna kläder, utrustning och arbetsredskap. Skada bör ofördröjligen anmälas hos polischefen.

26 §.

Arvode, ersättning och skadestånd, som avses i 25 §, beviljas av

landskapsstyrelsen på grund av därom hos polischefen gjord skriftlig ansökan, som denne jämte eget utlåtande skall tillställa landskapsstyrelsen. Ansökan om ersättning för annat än bränsle och smörjmedel skall göras inom 30 dagar från den dag, då arbetet utfördes, tillbehör eller redskap användes eller den skadelidande erhöll kännedom om att skada inträffat.

Ansvarar någon för skada, som förorsakats av i 24 § avsedd tilldragelse, äger landskapet rätt att antingen helt eller delvis av den ersättningsskyldige återfå enligt denna paragraf utbetalt belopp, såvida det med beaktande av omständigheterna prövas skäligt.

27 §.

För olycksfall, som drabbat den som deltagit i räddningstjänst varom stadgas i 24 §, erlägges ersättning ur landskapets ordinarie medel enligt de grunder, som stadgas för ersättning vid olycksfall i arbete, såframt icke den skadade eljest är berättigad till ersättning enligt lagen om olycksfallsförsäkring (FFS 608/48) eller lagen om skada, ådragen i militärtjänst (FFS 404/48).

Angående besvär över landskapsstyrelsens beslut i ärende, varom stadgas i 1 mom., skall gälla vad om ändringssökande i olycksfallsverkets avgöranden är stadgat i riket.

Har den skadades arbetsgivare eller kommun i olycksfallsärende, vari ersättning enligt denna lag utgår, erlagt lön, förskott eller annan betalning, gäller om arbetsgivarens och kommunens rätt vad i 26 § lagen om olycksfallsförsäkring är stadgat om arbetsgivares rätt.

6 kap.

Särskilda stadganden.

28 §.

Polisman vid allmänna polisen skall vara bosatt inom sitt polisdistrikt. Undantag härifrån må beviljas av landskapsstyrelsen.

29 §.

Underlåter någon, trots polisens uppmaning, att fullgöra vad honom enligt lag, förordning eller behörigen givet förordnande åligger och kan därav uppstå olägenhet för den allmänna samfärdseln eller fara för allmän ordning eller säkerhet eller sanitära vådor, må polischefen på vederbörandes bekostnad låta fullgöra vad som uraktlåtits. Kostnaderna härför må erläggas i förskott av landskapets ordinarie medel. Vad sålunda förskotterats må uttagas utan dom eller utslag i den ordning, som gäller för indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg.

-11-

30 §.

Har person eller egendom genom polismans tjänsteåtgärd skadats, skall polismannen ofördröjligen anmäla därom till sin förman. Med anledning av anmälningen skall vid behov eller på begäran av den som vidtagit tjänsteåtgärden eller drabbats av skada, undersökning företagas.

Har någon skadats genom polismans tjänsteåtgärd, bör honom beredas vård och sådana åtgärder ofördröjligen vidtagas, att han erhåller nödig läkarhjälp. Påyrkar den, mot vilken tjänsteåtgärd blivit företagen läkarundersökning för påstådda skador, skall honom ges tillfälle att snarast möjligt bliva undersökt av läkare. Är detta icke möjligt omedelbart efter händelsen, skall skadorna eller den omständigheten, att yttre skada icke kan påvisas, genom undersökning av ojäviga personer fastslås.

Kostnaderna för i 2 mom. nämnda åtgärder och läkarkostnader erlägges i förskott av landskapets ordinarie medel.

31 §.

Väcker privatperson åtal mot polisman för felaktigt förfarande vid tjänsteförrättning eller kräver han av polismannen ersättning med anledning av tjänsteförrättning och har de gentemot polismannen framställda yrkandena genom laga kraft vunnet utslag förkastats, har polismannen rätt att av landskapets ordinarie medel erhålla ersättning för rättegångskostnader, som käranden dömts att erlägga till honom, men som icke kunnat indrivas hos denne.

32 §.

Den som uppsåtligen:

1) underlåter att efterkomma i 5 § 1 mom. denna lag avsedda föreskrifter, påbud eller förbud, som polisen för upprätthållande av ordning eller säkerhet inom ramen för sina befogenheter utfärdar;

2) vägrar lämna i 5 § 2 mom. avsedda uppgifter; eller

3) utan anledning, mot bättre vetande, tillkallar eller alarmerar eller genom falska uppgifter vilseleder polisen

dömes, om för gärningen icke annorstädes strängare straff är stadgat, för tredska mot polis till böter.

Tredskar någon genom att underlåta att fullgöra sin i 24 § avsedda skyldighet, vare straffet böter eller fängelse i högst sex månader.

För brott misstänkt person dömes likväl icke till straff med anledning av i 1 mom. 3) punkten avsedda falska uppgifter vid förundersökning av samma brott eller med anledning av vilseledande.

-12-

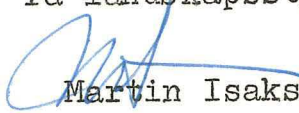
33 §.

Närmare föreskrifter angående verkställigheten och tillämpningen
av denna lag utfärdas vid behov genom landskapsförordning.

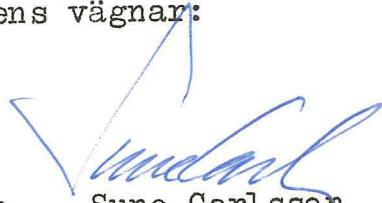
Mariehamn, den 13 augusti 1970.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd

 Martin Isaksson

Lagberedningssekreterare

 Sune Carlsson.